

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/fpq5df>

A la tres

Miquel Riera / mriera@elpuntavui.cat

Manen els que van perdre

El PP va treure quatre diputats en les eleccions del 21-D, que, cal no oblidar-ho, va guanyar àmpliament l'independentisme, però tot i el daltabaix electoral patit, a La Moncloa fan com si haguessin estat ells els vencedors. Ahir, per exemple, Mariano Rajoy, que va menysprear el president del Parlament, Roger Torrent, quan aquest li va demanar audiència només de ser nomenat, i que no ha tingut mai cap trobada ni amb Òmnium Cultural ni amb l'ANC –dues associacions amb milers d'afiliats–, va rebre amb tota la pompa els representants de Societat Civil Catalana (SCC), l'entitat sorgida per contrarestar el procés i que compta els seus militants per desenes.

M. Rajoy i la vicepresidenta Sáenz de Santamaría segueixen obviant que som davant d'un procés polític, i en comptes de parlar amb aquells que encapçalen la reclamació, començant pel

“PP i Cs volen posar fi a la immersió lingüística. Ahir es va fer el primer pas

president Carles Puigdemont, i d'escoltar la veu de centenars de milers de persones (més de dos milions, segons les eleccions del 21-D), prefereixen rebre l'oposició i, naturalment, seguir pel camí de la repressió policial i judicial.

Aquest és el tarannà del govern espanyol, ara encara més a la dreta en determinats temes, com la llengua, després que hagi vist com Cs treu el cap per la cantonada i amenaça el seu espai. I tots sabem perfectament quina és la gran ob-

sessió de Cs i del PP: posar fi a la immersió lingüística. Per això ahir també, aprofitant el desacord independentista, van fer el primer pas per assolir allò que, per mitjà de les urnes, el poble català no els permetrà mai: separar els escolars per la llengua vehicular, uns en català i els altres en castellà. Posar fi a un model d'escola que és un model d'integració i que ha estat lloat arreu del món.

Ja ho va avançar fa uns anys Francisco Caja, president de l'anticatalana i anticatalanista Convivència Cívica Catalana, en una famosa carta al líder de Cs, Albert Rivera, del 2011: “Estratègicament, el moment de noquejar el català i de tornar-lo a les masies vindrà amb l'evolució del moment polític.” I quin és aquest moment polític? “El moment després de la suspensió de l'autonomia”, escrivia. O el que és el mateix, quan s'apliqui el 155. És a dir, ara mateix. Benvinguts al futur. Reacciona algú abans no sigui massa tard?

EDITORIAL

Contra Catalunya

La constatació que el govern de Mariano Rajoy pretén utilitzar la coartada que li proporciona l'aplicació de l'article 155 de la Constitució per dinamitar el model educatiu català contra la voluntat del Parlament i de la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya és d'una gravetat extrema i ha de posar en alerta els polítics que hi poden fer alguna cosa, la comunitat educativa i tota la societat en general. El PP és la força menys votada al Parlament de Catalunya i també queda en minoria absoluta davant el consens polític i social que va impulsar la llei d'educació (LEC) i molt abans la immersió lingüística com a element estratègic del model educatiu i de la cohesió social del país. Tot i això es proposa dinamitar-ho tot, la immersió, el model i la cohesió, aprofitant l'absència temporal de govern a la Generalitat per introduir l'opció de l'escolaritat en castellà als formularis de preinscripció escolar que s'ha de tramitar el mes que ve. Aquest despropòsit s'emmarca en la pugna que mantenen el PP i Ciudadanos per l'hegemonia de la dreta política i per demostrar qui defensa més Espanya i aquí Catalunya tan sols és el camp de batalla per excel·lència. Però s'ha de dir i ben alt que l'article 155 no preveu que el govern espanyol prengui decisions d'aquesta importància política en una matèria en la qual no té les competències, perquè no es va fer per això. I, si finalment actua en aquest sentit, el govern espanyol, el Partit Popular i qui en sigui còmplice, no només estaran actuant a consciència contra la voluntat dels ciutadans catalans democràticament expressada a les urnes durant els últims 35 anys, contra la comunitat educativa i contra el Parlament escollit el passat 21-D, també estaran ignorant la llei que tant diuen que defensen; en aquest cas, la LEC vigent a Catalunya, l'Estatut d'Autonomia i el mateix ordre constitucional.

De reüll

Odei A.-Etxearte

El govern que acata

Al govern espanyol li convé que es formi un govern a Catalunya. Fins que no s'acabi el 155, Mariano Rajoy no podrà dir que el “desafiament català” s'ha acabat, almenys temporalment, i malgrat l'erosió generada a la democràcia de l'Estat espanyol. Mentre el Tribunal Constitucional no determina el termini per a unes noves eleccions, Madrid pressiona amb l'anunci de dinamitar la immersió lingüística introduint la casella del castellà com a llengua vehicular a les butlletes de la preinscripció escolar. És una altra amenaça: si els

L'Estat estava més preparat perquè hi ha consens: pagaria qual-sevol preu

independentistes no formen un govern que acati la legalitat (és a dir, fins que no hi hagi un president i uns consellers que tinguin el vistiplau de La Moncloa i la seva presa de possessió es públiques, conseqüentment, al DOGC), el 155 continuarà trinxant el país. L'Estat estava més preparat que

l'independentisme perquè comptava amb un consens nuclear: pagaria qualsevol preu. Ho va dir més d'un il·lustrat. Quan perdin l'autonomia, el debat ja no serà com aconseguir l'estat català, sinó com recuperar l'autogovern. Els costos de rebel·lar-s'hi són coneguts: la presó. Els de no fer-ho, també: assumir la derrota malgrat haver guanyat les eleccions, la humiliació, el destí incert dels presos i investigats. JxCat i ERC negocien com repartir-se la trinxera del govern per recuperar posicions i ja tothom mira cap a la capital belga. Què farà Puigdemont? I l'electorat?

Les cares de la notícia

ALCALDE DE LLEIDA

Àngel Ros

Desmemòria històrica

No s'entén de cap manera per què l'alcalde socialista de Lleida fa tres anys que està enrocant defensant el nom de nou carrers de la ciutat, que homenatgen persones que van participar activament del règim franquista. Les raons que dona van canviant amb el temps, però continua sent un misteri.

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Mariano Rajoy

Diàleg selectiu

La segona recepció a La Moncloa de representants de Societat Civil Catalana, una entitat petita i minoritària, contrasta amb el diàleg nul amb entitats més representatives com l'ANC, Òmnium o ara amb el president del Parlament. És clar que el president espanyol no ho és de tots els ciutadans.

FISCAL GENERAL DE L'ESTAT

Julián Sánchez Melgar

Fiscalia continuista

El nou fiscal general de l'Estat no sembla que hagi de variar gaire la línia dura del seu antecessor (Maza) en el càrrec. Ahir va mostrar la seva contrarietat pel fet de no poder tancar Carles Puigdemont, i no va descartar que demani la suspensió d'Òmnium i ANC, sense explicar quin motiu legal tindria per fer-ho.